

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό και' ἔχον καθεὶν περιόδον σύγγραμμα, ἀληθεῖ παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀρεστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 2—9 Δεκεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 48—49

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια ἴδε σελ. 337]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'.

Ἡ οἰκτρά αὐτῆ κατάστασις τοῦ κ. Βουλφρὰν παρετάθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, προσεβλήθη δὲ καὶ ἡ ὑγεία του, ἡ βρογχίτις ἐδεινώθη, ψαύτως δὲ καὶ οἱ παλμοὶ καὶ ἀνεφάνη πνευμονικὴ συμφορῆσις, ἵως ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα ἠνάγκασεν αὐτὸν εἰς ἀκουρήσιν. Τότε δὲ παρέδωκεν ὅλην τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργαστασίων εἰς τὸν Ταλουέλ θριαμβεύοντα ἤδη.

Ταῦτα πάντα μετ' ὀλίγον κατεπολεμήθησαν, ἀλλ' ἡ ἠθικὴ κατὰπτωσις δὲν ἐβελτιώθη· μετὰ τινος δὲ ἡμέρας ὁ ἰατρός περὶ αὐτῆς καὶ μόνῃς εἶχεν ἀνησυχίας. Πολλάκις ἡ Πετρίνα ἠθέλησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ὁ ἰατρός ἦτο ἀνθρωπος βαρὺς καὶ δὲν ἐσχιόζετο νὰ διδῇ ἀπαντήσεις εὐκόλως εἰς περιέργους ἐρωτήσεις. Εὐτυχῶς ἦτο ἡμιλητικώτερος πρὸς τὸν Σταμάτην καὶ πρὸς τὴν διδασκάλισσαν, ὥστε ἡ Πετρίνα τῇ μεσολαβήσει τῶν δύο τούτων κατεπράυνε τὴν σφοδρὰν ἀγωνίαν καὶ ταραχὴν τῆς.

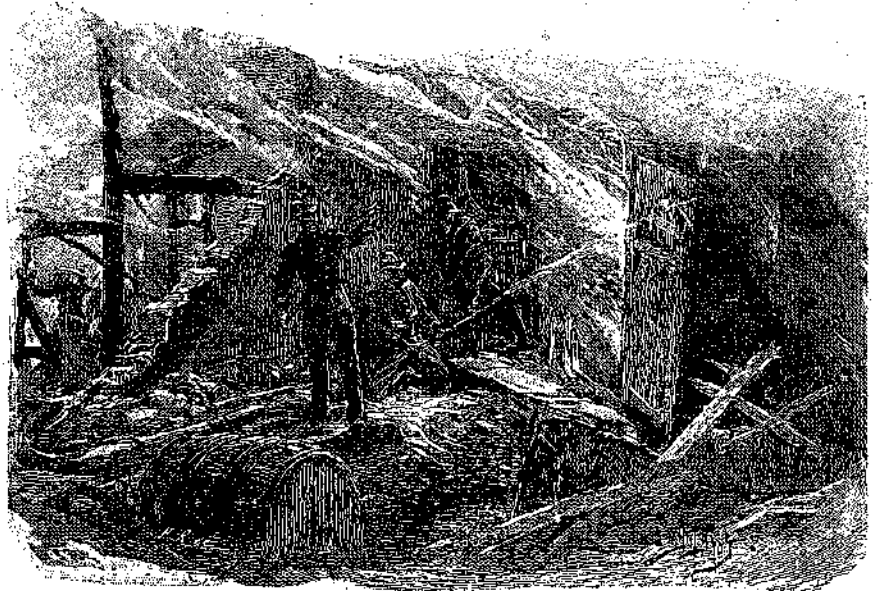
«Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος περὶ τῆς ζωῆς του, ἔλεγεν ὁ Σταμάτης, ἀλλὰ ὁ ἰατρός θέλει νὰ ἰδῇ τὸν κύριον νὰ ζῆσῃ νὰ ἐργασθῇ.» Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Σταμάτης ὅσον οἶδεν τε συντομώτατα ἡ δὲ διδασκάλισσα ἦτο ὀλιγώτερον σύντομος. Ἐρχομένη εἰς τὸν πύργον νὰ παραδώσῃ μάθημα εἰς τὴν Πετρίναν ἐφλυάρει ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν μετὰ τοῦ ἰατροῦ καὶ ἵκετα ἐπανελάμβανε προθύμως εἰς τὴν μαθητρίαν τῆς ὅσα εἶχε μάθῃ περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ κ. Βουλφρὰν· ἀεὶποτε δὲ κατέληγε διὰ τῆς συντόμου ταύτης παρατηρήσεως·

«Ἀπαιτεῖται σφοδρὸς κλονισμὸς, κάτι τι τὸ ὅποσον νὰ κινήσῃ τὴν σταματήσανσαν ἠθικὴν μηχανήν· δίδτε τὸ μέγα ἱλατήριον εὐτυχῶς δὲν ἐθραύσθη.»

Ἀλλὰ πῶς νὰ εὐρεθῇ τρόπος νὰ προκληθῇ ὁ κοπούμενος ὡτος σφοδρὸς κλονισμὸς; Ὁ κ. Βουλφρὰν ἐξηκολούθει μόνον ἀμέτοχος καὶ ἀδιάφορος πρὸς πάντα τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα· δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ εἰς ἀκράσιν οὔτε τὸν Ταλουέλ, οὔτε τοὺς ἀνεψιούς του. Πρὸς δὲ τὸν Ταλουέλ ὅστις ἤρχετο μετὰ σεβασμοῦ δις τῆς ἡμέρας πρῶτ' καὶ ἐσπέραν ἠγῶν ὁδηγίας, ἀπήντα διὰ τοῦ Σταμάτη·

«Ὅς πράξῃ ὅπως νομίζεις καλλίτερον.»

Ἄλλ' ἡ ἀπάθεια ὅμως αὐτῆ δὲν τὸν ἐκάλυψε τῆς τακτικῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργαστασίων. Ὡς συνήθως, μετέβαινε

«Οἱ πυροσβέσται κατέκλιζον τὰ χαλάσματα» (Σελ. 346, στήλ. 6'.).

καθ' ἐκάστην ἐποχούμενος, τῆς Πετρίνας ὁδηγοῦσης τὸν δρόμον. Ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου ἦτο σιωπηλός, οὐδεμίαν δὲ ἀπάντησιν ἔλεγεν εἰς τὰς παρατηρήσεις τῆς Πετρίνας περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ἐρχόμενος δὲ εἰς τὰ ἐργαστασία, μόλις καὶ μετὰ βίας ἤκουε τὴν ἔκθεσιν τῶν διευθυντῶν καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς·

«Καλλίτερα συνηνοηθῆτε μετ' ἐνὸς Ταλουέλ.»

Ἀλλὰ πόσον θὰ διαρκέσῃ ἡ κατάστασις αὐτῆ τῶν πραγμάτων;

Ἡμέραν τινὰ μετὰ μεσημβρίαν ἐπέστρεφον ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ἐργαστασίων καὶ ἐπλησίαζον εἰς τὸ Μαρωκούρ. Ὁ γηραιὸς ἵππος ἐβάδιζε τὸ ὑπναλέον βᾶδισμά του.

Ἄφωνος ἀκούεται σάλπισμα.

«Σταμάτησε, εἶπεν ὁ κ. Βουλφρὰν, φαίνεται σάλπισμα πυρκαϊᾶς.»

Ὁ δίφρος ἐστάθη, τὸ δὲ σάλπισμα ἠκούσθη εὐκρινῶς.

«Ἦνε πυρκαϊά, εἶπεν ὁ κ. Βουλφρὰν· βλέπετε τίποτε;

—Μαῦρον καπνόν.

—Πρὸς ποῖον μέρος;

—Φαίνεται ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα· δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω.

—Δεξιὰ ἢ ἀριστερά;

—Μάλλον ἀριστερά.»

Ἀριστερὰ ἦτο πρὸς τὸ ἐργαστασίον.

«Κάμε νὰ φθάσωμεν γρήγορα.»

Ὅτε δὲ ἐπλησίαζον, τὸ σάλπισμα ἠκούσθη ζωηρότερον

ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὁδὸς ἐκάμπετο πολλαῖς ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως τῶν ἐντομῶν, αἰτίνες ἐφράσσοντο διὰ σειρᾶς δένδρων, ἢ Πετρίνα δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς πόθεν ἀνέθρωςκεν ὁ καπνός. Ἐφαίνετο δὲ μᾶλλον ὅτι ἀνέθρωςκεν ἐκ τοῦ κέντρου τοῦ χωρίου καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐργοστασίου.

Ἡ Πετρίνα το εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, ὅστις δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐνίσχυε δὲ τὴν γνώμην ταύτην τῆς Πετρίνας τὸ σάλπισμα, ὅπερ ἤκούετο ἐρχόμενον νῦν ὄλιως ἀριστερόθεν τοῦ ἔστιν ἐκ τῶν πέριξ τοῦ ἐργοστασίου.

« Δὲν σαλπίζουσι ἐκεῖ πλησίον ὅπου εἶνε ἡ πυρκαϊά, εἶπεν ἡ Πετρίνα.

— Ἡ παρατήρησίς σου εἶνε ὀρθοτάτη. »

Εἶπε δὲ ταῦτα μετ' ἀνορεξίας, ὡς ἐάν τῳ ἦτο ἀδιάφορον ποῦ ἦτο ἡ πυρκαϊά.

Μόνον δὲ ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον ἐβεβαίωθησαν.

« Μὴ βιάζεσθε, κύριε Βουλφράν, ἀνεφώνησε χωρικός τις, ἡ φωτιά δὲν εἶνε ἡ τὸ ἐργοστάσιόν σας, τὸ σπῆτι τῆς Τιμπούρκαινας καίσατος. »

Ἦτο δὲ ἡ Τιμπούρκαινα γραφα μέθυσος καὶ ἐφύλαττε τὰ παρὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ τῶν γυναικῶν τῶν ἐργαζομένων ἐν τῷ ἐργοστασίῳ· κατόκει δὲ ἐν ἀθλίᾳ καλύβῃ, ἐφθαρμένη, ἐτοιμορόπως, κειμένη εἰς τὸ βάθος αὐλῆς τινος πλησίον τῶν σχολείων.

« Ἀς υπάγωμεν ἐκεῖ, » εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν.

Παρηκολούθησαν ὁ δίφρος τοὺς πρέχοντας. Ἡδὴ ἐφαίνετο ὁ καπνὸς καὶ αἱ φλόγες ὑψόμεναι ὑπεράνω τῶν οἰκιῶν καὶ ἀνέπνεε τις ὁμίην καιόμενων πραγμάτων. Πρὶν ἢ φθάσωσιν ἐδέησε νὰ σταθῶσι, διότι ἄλλως ἦθελον καταπατήσῃ τοὺς περιέργους, οἵτινες κατ' οὐδένα λόγον ἦθελον νὰ παραχθῶσι. Τότε ὁ κ. Βουλφράν ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς Πετρίνας διήλθε τοὺς ὁμίλους. Ὅτε δὲ ἐμελλον νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας προσέδραμεν ὁ Φαβρῆς φορῶν περικεφαλαίαν, διότι αὐτὸς διηθῦνε τὸ πυρσοβεστικὸν σῶμα τῶν ἐργοστασίων.

« Κατεστείλαμεν τὴν ὁμίην τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλλ' ἡ οἰκία ἐκάη ὅλη, καὶ τὸ σπουδαιότερον, πολλὰ παιδάκια πέντε ἢ ἕξ ἐτῶν ἐχάθησαν, ἐν ἕξ αὐτῶν ἐτάφη ὑπὸ τὰ εἰρήπια, δύο ἀπέθανον ἐξ ἀσφυξίας, τὰ δὲ τρία ἄλλα τίς ἤξεύρει πῶς. — Καὶ πῶς συνέβη ἡ πυρκαϊά; »

— Ἡ Τιμπούρκαινα εἶχεν ἀποκοιμηθῆ μεθυμένη — καὶ ἀκόμη εἶνε — τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ ἐπαίζαν μετὰ τὰ σπῆρτα καὶ ἐπῆραν φωτιά· ἔτρεξαν ἐκεῖνα, ἔτρεξε καὶ ἡ Τιμπούρκαινα τρομαγμένη καὶ ἐξέχασε τὰ μικρὰ παιδάκια ἕως τὴν κούνα των. »

Βοή ἐξήρχετο ἐκ τῆς αὐλῆς μετὰ

πολλῶν κραυγῶν. Ὁ κ. Βουλφράν ἠθέλησε νὰ πορευθῆ ἐκεῖ.

« Μὴ πηγαίνετε ἀπὸ ἐκεῖ, εἶπεν Φαβρῆς, κλαίοντα αἱ μητέρες τὰ παιδιὰ των τὰ καίμενα. »

— Καὶ ποῖαι εἶνε αὐταί; — Ἐργάτριαι τῶν ἐργοστασίων. — Πρέπει νὰ τὰς ὁμιλήσω. »

Καὶ ἐστήριξε τὴν δεξιάν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς Πετρίνας δηλών ὅτι ὤφειλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ.

Ἐγούμενου τοῦ Φαβρῆ εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν, ἐνθα οἱ πυρσοβέται κατέκλυον τὰ χαλάσματα τῆς κρημνισθείσης οἰκίας, ἧς μόνον οἱ τέσσαρες τοῖχοι ἔμεινον ὄρθιοι, καὶ ὑπὸ τοῦς πίδακας τοῦ ὕδατος συστροφαὶ φλογῶν ἀνεπήδων ἐκ τῆς ἐστίας ταύτης μετὰ τριγμῶν.

Ἐκ γωνίας ἀντιθέτου, βριθούσης γυναικῶν, προήρχοντο αἱ κραυγαὶ ὡς εἶχον ἀκούσῃ. Ὁ Φαβρῆς διεσχίσε τοὺς ὁμίλους, ὁ δὲ κ. Βουλφράν, ἠγούμενης τῆς Πετρίνας προὐχώρησε πρὸς τὰς δύο μητέρας αἰτίνες ἐκράτουν ἐπὶ τῶν γονάτων τὰ τέκνα των· ἡ μία ἐξ αὐτῶν εἶδεν ἐρχόμενον τὸν κ. Βουλφράν καὶ ἐκτείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα ἀπειλητικὴν ἀνεφώνησε·

« Ἐλα νὰ ἰδῆς πῶς μὰς τὰ κάνουν τὰ παιδιὰ μας κ' ἐμεῖς ἀφανίζομαστε γιὰ σένα. Ἐλα ντὲ τώρα σὺ νὰ μας ταναστήσης. Παιδάκι μου, παιδάκι μου! »

Καὶ κύπτουσα ἐπὶ τοῦ τέκνου τῆς ἐξερράγη εἰς κραυγὰς καὶ λυγμούς.

Ὁ κ. Βουλφράν ἐπ' ὀλίγον ἐστάθη ἀμυχανῶν, ἔπειτα δὲ εἶπε πρὸς τὸν Φαβρῆν.

« Καλὰ ἔλεγες, ἄς πηγαίνωμεν. »

Ἐπανῆλθον εἰς τὰ γραφεῖα, καὶ οὐδεὶς λόγος ἔγινε πλέον περὶ τῆς πυρκαϊᾶς μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ὁ Ταλουέλ ἐλθὼν ἀνήγγειλε τῷ κ. Βουλφράν ὅτι ἐκ τῶν ἕξ παιδιῶν, τῶν νομιζομένων ὡς ἀποθανόντων, τρία εἶχον ἀνευρεθῆ καλῶς ἔχοντα ἐν γειτονικαῖς οἰκίαις, ἐνθα τα εἶχον μεταφέρειν κατὰ τὴν πρῶτην ταραχὴν· πράγματι λοιπὸν τὰ θύματα ἦσαν τρία, ὧν ἡ κηδεῖα ὄρισθη τὴν ἐπιτοῦσαν.

Ἀπελθόντος τοῦ Ταλουέλ, ἡ Πετρίνα ἦτις ἐκάθητο σὺννοος, ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κ. Βουλφράν.

« Δὲν θὰ πᾶτε εἰς τὴν κηδεῖαν; ἡρώτησε μετὰ φρισσοῦσης φωνῆς ἦτις ἐνεφάνε τὴν συγκίνησίν της. — Καὶ διατί νὰ υπάγω; — Διότι θὰ ἦτο ἀπόκρισίς σας ἀξιοπρεπεσιάτη εἰς τὰς κατηγορίας τῆς δυστυχομένης ἐκείνης γυναικός. — Ἦλθον οἱ ἐργάται μου εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ υἱοῦ μου; — Δὲν συνεμερίσθησαν τὴν λύπην σας, σὲς ὅμως συμμερίζεσθε τὴν ἰδικήν των, καὶ τοῦτο ἀκόμη εἶνε ἀπάν-

τησίς, καὶ θὰ τὴν καταλάβουν πολὺ καλά. »

— Δὲν ἤξεύρετε πόσον εἶνε ἀχάρητος ὁ ἐργάτης. — Ἀχάρητος, διατί; Διὰ τὸ χρῆμα τὸ ὅποσον λαμβάνει; Πιθανόν· ἀλλὰ τοῦτο προέρχεται ἴσως διότι αὐτὸς τὸ χρῆμα τὸ ὅποσον λαμβάνει δὲν το θεωρεῖ ὅπως το θεωρεῖ ἐκεῖνος ὅστις το δίδει. Καὶ ἔπειτα δὲν το ἐκέρθησε διὰ τοῦ ἰδρωτός του; ἴσως υπάρχει ἡ ἀχαριστία, ὅπως σὲς λέγετε. Ἄλλ' ἡ ἀχαριστία πρὸς ἄνθρωπον συμπαθήσαντι πρὸς ἡμᾶς ἢ πρὸς φίλον βοηθήσαντι ἡμᾶς νομιζετε ὅτι εἶνε ἐν καιρὸ τὸ αὐτό; Ἡ φιλία γεννᾷ τὴν φιλίαν. Ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ ἐκεῖνον τὸν ὅποσον αἰσθάνεται ὅτι τον ἀγαπᾷ καὶ μοι φαίνεται ὅτι, ὅταν γινώμεθα φίλοι τῶν ἄλλων, αὐτοὺς κάμνομεν φίλους μας. Ἐνε πολὺ τὸ νὰ ἀνακουφίῃ τις τὰς δυστυχίας τῶν δυστυχῶν, ἀλλὰ πολὺ πλέον εἶνε τὸ νὰ ἀνακουφίῃ τὴν λύπην των, . . . συμμερίζομενος αὐτήν. »

Εἶχε νὰ εἶπῃ πολλὰ τοιαῦτα· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κ. Βουλφράν δὲν ἀπεκρίνετο, οὐδὲ ἐφαίνετο ἀκούων, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξακολούθησῃ βραδύτερον θὰ ἐπανελάμβανε τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ὅτε διήρχοντο πρὸ τοῦ Ταλουέλ ἐπερχόμενοι εἰς τὸν πύργον, ὁ κ. Βουλφράν ἐστάθη καὶ εἶπε·

« Νὰ εἰπῆς τοῦ ἱερέως ὅτι ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὰ ἐξοδα τῆς κηδεῖας τῶν παιδιῶν νὰ γίνῃ καλῆ, καὶ ὅτι θὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ. »

Ὁ Ταλουέλ ἐξεπλάγη.

« Παράγγειλε νὰ τοιχοκολληθῆ ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ υπάγουν αὐρίον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔχουν τὴν ἀδειαν· μεγάλη συμφορὰ αὕτη ἡ πυρκαϊά! — Δὲν εὐθυνόμεθα ἡμεῖς. — Ἀμέσως, ὄχι. »

Καὶ ἡ Πετρίνα ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἀπροδόκητον· ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον τὴν ἐπομένῃν πρωῖαν μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀλληλογραφίας καὶ τὴν σύσκεψιν μετὰ τῶν προϊσταμένων τῆς ὑπηρεσίας, ὁ κ. Βουλφράν ἐκράτησε τὸν Φαβρῆν.

« Δὲν ἔχεις ἐκκρεμῆ σπουδαίαν πρὸς ἐργασίαν, νομιζῶ. — Ὅχι, κύριε. — Λοιπὸν, νὰ υπάγῃς εἰς τὴν Ρουέννην. Ἐμαθα ὅτι ἰδρῦθη ἐκεῖ πρῶτον ἄσυλον παιδιῶν, πρωτοβουλίαν ἰδιοκτητῆ ὑπὸ τινος, ὅστις ἠθέλησε διὰ τῆς εὐεργεσίας καὶ τιμῆς τὴν μνήμην προσφιλῶν συγγενῶν του. Θὰ μελετήσῃς τὸ ἄσυλον τοῦτο μετὰ πάσης ἀκριβείας, τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ, τὴν θέρμασιν, τὸν ἀερισμὸν, τὴν δαπάνην καὶ τὰ ἐξοδα τῆς συντηρήσεως. Θὰ ἐρωτήσῃς τὸν ἰδρυτὴν ποῖα ἄλλα ἄσυλα εἶχεν ὁ ὄψιν καὶ θὰ υπάγῃς νὰ μελετήσῃς καὶ αὐτὰ νὰ ἐπανελθῆς δὲ ὅσον τὸ δυνατόν τέχ-

στα. Εἶνε ἀνάγκη πρὶν παρέλθωσι τρεῖς μῆνες νὰ υπάρχῃ καὶ ἐν ἄσυλον πλησίον τῆς θύρας τῶν ἐργοστασίων μου, διότι δὲν θέλω νὰ ἐπαναληθῆ ἄλλο δυστύχημα ὡς τὸ προχθές τὸν. Νὰ σε ἰδῶ. Νὰ ἀπαλλαγθῶμεν πλέον τῆς εὐθύνης. »

Τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος ἡ Πετρίνα ἐδιηγῆθη ἐνθους εἰς τὴν διδασκάλισσαν τὴν μεγάλην εἰδήσιν. Αἰφνης εἰσέρχεται ὁ κ. Βουλφράν καὶ διακόπτων τὸ μάθημα, λέγει ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν διδασκάλισσαν·

« Δεσποτίνις, ἔρχομαι νὰ σας ζητήσω ὑπηρεσίαν τινὰ ἐξ ὀνόματος ἐμοῦ καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας ταύτης, ὑπηρεσίαν σημαντικὴν καὶ σπουδαιότατην, ἐνεκα τῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὅποια δύναται νὰ ἔχῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπαραιτοῦμεν κατ' ὁμῶν θυσίαν σημαντικὴν. »

Ἡ θυσία περὶ ἧς ὁ λόγος ἦτο νὰ παραιτηθῆ τῆς διευθύνσεως τῆς δημοτικῆς σχολῆς τῶν θηλέων καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν κέντε ἄσυλων ἕπου ἐμελλε νὰ ἰδρῶσιν ὁ κ. Βουλφράν.

Ἐκρινε δὲ αὐτὴν ὡς τὴν καταλληλοτάτην πρὸς εὐδοκίμησιν τοῦ ἐπαχθοῦς τούτου ἔργου, διὰ τε τὴν εὐφυίαν αὐτῆς καὶ τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν εὐσπλαγγίαν.

« Ἀ! κύριε Βουλφράν, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, δὲν ἤξεύρετε τί ἐστὶ διδασκάλισσα. — Τὸ νὰ χαρίζῃ τις γνώσεις εἰς τὰ παιδιὰ εἶνε πολὺ πρᾶγμα, καὶ το ἀναγνωρίζω, ἀλλὰ νὰ χαρίζῃ εἰς αὐτὰ τὴν ζωὴν, τὴν ὑγίαν δὲν εἶνε μικρὸν. Τοῦτο ἀκριβῶς θέλω νὰ ἀναθέσω εἰς ἡμᾶς· εἶνε δὲ τόσο μὲγα, ὥστε δὲν θὰ ἀποποιηθῆτε. — Φοβοῦμαι μόνον, μήπως δὲν κατορθώσω νὰ φανῶ ἀξία τῆς ἐκλογῆς ὑμῶν ἀλλὰ δέχομαι ὀλοφύχως καὶ ἐξ ὀλης καρδίας· τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας μου ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω ὡς καὶ τὰς εὐχαριστίας μου καὶ τὸν θαυμασμόν. — Τὰς εὐχαριστίας σας ὀφείλετε, δεσποτίνις, νὰ ἐκφράσετε οὐχὶ πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὴν μαθήτριάν σας, διότι αὕτη διὰ τῶν λόγων της καὶ προτροπῶν μ' ἔδειξε τὴν ὁδὸν τὴν ὅποιαν ὀφείλω νὰ βαδίσω· ἀλλ' ὅμως ὀλίγα βήματα ἔχω προχωρήσῃ, τὰ ὅποια δὲν εἶνε τίποτε παραβαλλόμενα πρὸς τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ τὴν ὅποιαν ὀφείλω νὰ διατρέξω. — Ἀ κύριε, ἀνεφώνησεν ἡ Πετρίνα φαίδρα καὶ ὑπερήφανος, ἀναθάρρησασα ἐκ τῶν λόγων τοῦ κ. Βουλφράν, ἀνῆλθετε νὰ κάμετε ἄλλο ἐν βῆμα. — Νὰ υπάγω ποῦ; — Κάπου, ὅπου ἐπιθυμῶ νὰ σας ἰδηγῶ ἀπόψε. — Μὰ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ κάπου; Ποῦ θέλεις νὰ με ὀδηγήσῃς ἀπόψε; — Κάπου ὅπου ἡ παρουσία σας ὀ-

λίγα μόνον λεπτά τῆς ὥρας δύναται νὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα λαμπρότατα. — Ἀκόμη δὲν εἰμπορεῖς νὰ μου εἰπῆς αὐτὸ τὸ μυστηριώδες μέρος; — Ἐὰν ὅς το ἔλεγα, θὰ ἀποτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἐγὼ περιμένω ἐκ τῆς νυκτερινῆς ἐπισκέφσεώς σας. Ἀπόψε θὰ εἶνε καλὸς καιρὸς καὶ θερμὸς, ὥστε δὲν εἶνε φόβος μήπως κρυώσετε. Ἀποφασισατέ το. — Φαίνεται ὅτι εἰμπορεῖ τις νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτήν, εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, ἢ καὶ ἡ πρότασίς της φαίνεται ὀλίγον, . . . ἀλλόκοτος καὶ παιδαριώδης. — Τότε λοιπὸν γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου· θὰ σε συνοδεύσω ἀπόψε. Καὶ κατὰ ποῖαν ὥραν ὀρίζεις τὴν ἐκδρομὴν μας; — Ὅσον ἀργότερα τόσο καλλίτερα θὰ ἐπιτύχῃ. »

Τὴν ἐσπέραν ὁ κ. Βουλφράν ὀμίλησε πολλαῖς περὶ τῆς νυκτερινῆς ἐκδρομῆς, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε νὰ λάβῃ ἐξηγήσεις παρὰ τῆς Πετρίνας.

« Εἰξεύρετε ὅτι καθηγήτριες νὰ μου διεγείρῃς τὴν περιέργειαν; — Τάχα καὶ τοῦτο μόνον δὲν εἶνε ἀρκετὸν; Δὲν σας εἶνε προτιμότερον νὰ συλλογίζεσθε ἐκεῖνο τὸ ὅποσον μέλλει νὰ συμβῆ τῶρα μετ' ὀλίγον ἢ αὐρίον, παρὰ νὰ λυπηθῆτε δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἤλπίζατε χθές; — Ὅθ' ἦτο βεβαίως προτιμότερον τοῦτο, ἐὰν ἐγὼ εἶχον αὐρίον τῶρα πλέον· ἀλλὰ ποῖον μέλλον θέλεις νὰ συλλογίζωμαι; Τὸ μέλλον μου εἶνε πολὺ θλιβερότερον παρὰ τὸ παρελθόν μου, διότι εἶνε ἔρημον καὶ σκοτεινόν. — Ὅχι, κύριε, δὲν εἶνε ἔρημον καὶ σκοτεινόν, ἐὰν συλλογίζεσθε τὸ μέλλον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. »

Τοιαῦτα συνδιαλεγόμενοι διήλθον τὴν ἐσπέραν. Πολλὰκις ὁ κ. Βουλφράν ἠρώτησεν ἐὰν δὲν ἦτο ὄρα νὰ ἐκκινήσωσιν ἄλλ' ἡ Πετρίνα ἀνέβαλλεν ὅσον ἠδύνατο.

Τέλος ἀνήγγειλεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐκκινήσωσιν. Ἡ νύξ ἦτο θερμὴ, ὡς εἶχε προῖδη ἡ Πετρίνα, ἦτο νηνεμία, δὲν εἶχεν ὁμίγλην, ἀλλ' ἐνεκα τῆς θερμότητος ἀστραπαὶ ἐπυρτόλουν τὸν οὐρανόν. Ὅτε ἦλθον εἰς τὸ χωρίον εὐρον αὐτὸ κοιμώμενον, οὐδὲν φῶς ἐφαίνετο εἰς τὰ κλειστὰ παράθυρα, οὐδεὶς θόρυβος ἤκουετο, πλὴν τοῦ θορόβου τοῦ ὕδατος ὅπερ ἐπιπέπεν ὑπεράνω τοῦ φραγμοῦ τοῦ ποταμίου.

Ὅς πάντες οἱ τυφλοὶ, ὁ κ. Βουλφράν ἐγίνωσκεν ἀπὸ μνήμης καὶ ἐβλεπε τὸν τρόπον τινὰ νοερώς τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου ὡς διήρχετο. Ἐν ᾧ δὲ ἐβάδιζον αὐπηλοὶ, εἶπε·

« Τώρα εἴμεθα εἰς τῆς Φραγκίσκας. — Ἰσα ἴσα ἐκεῖ πηγαίνομεν· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ὁμιλῶμεν· Σὰς προλέγω ὅτι θὰ ἀναβῶμεν μίαν κλίμα-

κα, εὐκόλον καὶ εὐθεῖαν· ὅταν φθάσωμεν ἐπάνω θὰ ἀνοίξω μίαν θύραν, θὰ εἰσελθώμεν καὶ θὰ μείνωμεν ὅσον θελήσετε, ἐν δύο λεπτά. — Καὶ τί θὰ ἰδῶ, ἄφ' οὗ δὲν βλέπω. — Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ ἰδῆτε. — Τότε πρὸς τί νὰ ἔλθω; — Διὰ νὰ ἔλθετε. Ἐλησμένησα νὰ σας εἰπῶ ὅτι δὲν πειράζει ἂν κάμωμεν θόρυβον. »

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν ἐν ᾧ ἤστραπτε καὶ ἡ ἀστραπὴ ἔδειξε τὴν εἴσοδον τῆς κλίμακος εἰς τὴν Πετρίναν. Ἀνέβησεν, ἡ Πετρίνα ἀνοίγει τὴν θύραν, εἰσάγει ἔλαφρα τὸν κ. Βουλφράν καὶ κλείει τὴν θύραν.

Τότε εὐρέθησαν ἐντὸς ἀτμοσφαιρας θερμῆς, δριμείας, πνευγηρᾶς. Φωνὴ τις παχέια ἤκούσθη λέγουσα· « Ποῖός εἶν' αὐτοῦ; »

Ἡ Πετρίνα ἐπίσσε τὴν χεῖρα τοῦ κ. Βουλφράν ἵνα μὴ ἀπαντήσῃ. Ἡ αὐτὴ φωνὴ ἐξηκολούθησε· « Ἐλα τὸ λοιπὸν πλάγιασε, Κουρούνα. »

Ἦδη ὁ κ. Βουλφράν ἐπίσσε τὴν χεῖρα τῆς Πετρίνας ἵνα ἐξέλθωσιν. Ἀνοίγει τὴν θύραν ἡ Πετρίνα καὶ καταβαίνουσι παραπεμπόμενοι ὑπὸ ψιθυρισμῶν.

Μόνον ὅτε ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν εἶπεν ὁ κ. Βουλφράν.

« Ἦθέλησες νὰ γνωρίσω τὴν τρώγλην ὅπου ἐκοιμήθησιν τὴν πρῶτην νύκτα τῆς ἐδῶ ἀφίξεώς σου; — Ἦθέλησα νὰ γνωρίσεις μίαν μόνον τρώγλην ἐκ τῶν πολλῶν εἰς τὰς ὁποίας κοιμῶνται οἱ ἐργάται σας τοῦ Μαρωκούρ καὶ τῶν ἄλλων χωρίων, ἀνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, διότι ἐσκέφθη ὅτι, ὅταν καὶ σὲς ἀναπνεύσετε τὸν δηλητηριασμένον ἀέρα των ἐν μόνον λεπτόν τῆς ὥρας, θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ προστόξετε νὰ ἐξακριβωθῆ πόσους δυστυχῆς ἀνθρώπους θανατώνει. »

(Ἐπεται συνέχεια.) Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι ὀργανὸ πλέει μὲθ' ἐστὸν οὐρανὸν σὺν σκαφίδι φωτεινόν. Σὺν κανδύλα κάθε βράδου, δίχως ἀναμμα καὶ λάδι, φέγγει μέσα ἐστὸ σκοτάδι.

Ἦθελα νὰ το κρατῶ, σὺν τὴν σφαῖρά μου κ' αὐτὸ ἴδῶ κ' ἐκεῖ νὰ το πετῶ, μὰ ποτὲ σωστό δὲν μένει! Μιά τρανεύει, μιά μικραίνει, δὲν εἰξεύρω τί παθαίνει!

G. M. BIZYNNOS

Η ΚΑΙΣΙΣ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΑ

ΜΟΝΟΔΟΓΟΣ ΗΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

Ήτο αποφασισμένον, θά ἐγίνουμουν ναυτικός! Ή ιδέα μου ἦλθε ἀπὸ ἐνα... μεγάλο κογγύλιον! θηλαδὴ μιά μέρα τὸ ἔβαλα 'στὸ αὐτὸ μου καὶ ἄκουσα τὴ θάλασσα: χουχου... χουχουχου... Ἔτσι ἔκαμε τὸ κογγύλιον... ὦ, τί ὄρατα φωνή! εἶνε ἀρά γε μεγάλη ἡ θάλασσα; Βλέπω ἀκόμη τὴ μητέρα μου πού με ἀπεκρίνετο «ἀπέραντη!» καὶ ἄπλωνε τὰ χέρια της, μακρὰ—μακρὰ. Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ ἐπιθυμία ναυρωσιῶθ, νὰ παραδοθῶ εἰς τὸ «ἀπέραντο» αὐτὸ καὶ ἀγνωστο πρᾶγμα, ἀντὶ νὰ περιπατῶ σὰν τὸ ζῶο 'στὴν ξηρὰ, δὲν με ἄφινεν οὔτε στιγμή. Καὶ ὁ ἐνθουσιασμός μου ἐμεγάλωσεν ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἦλθε νὰ μας ἰδῆ 'στὸ χωριὸ μας ἕνας ἐξάδελφός μου, ὁ Πέτρος, σημιοφόρος τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ. Τὴ εὐμορφη στολή! Ἐκεῖνο τὸ κυανοῦν τὸ βαθὺ τί ὄρατα θά ταιριάξῃ με τὴ θάλασσα τὴ γλαυκὴ καὶ με τὸν οὐρανὸ τὸ γαλάζιο! Ἀμὴ κρείβια τὰ χρυσοῦ σειρήνια καὶ ἡ χρυσοὶ ἀγκυρίτες; τί κομψές! Ἀμὴ τὰ ταξείδια... σὲ ἀγνωστους καὶ σὲ ἄγριους τόπους, πού οἱ ἄνθρωποι ζωγραφίζουσι τὰ μούτρα τους, φοροῦν περὰ 'στὸ κεφάλι καὶ... σουδρίζουσι τοὺς αἰχμαλώτους των καὶ ὕστερα τοὺς τρώγουσι; Ἐ, αὐτὰ δὲν τα βλέπει κανεὶς κάθε μέρα!

Ὁ ἐξάδελφός Πέτρος μου ἔλεγε συχνά: «Ξεύρεις, Λεωνίδα, χρειάζονται μαθηματικά, πολλὰ μαθηματικά διὰ νὰ μῆ κανεὶς 'στὴ ναυτικὴ σχολή.» Ἀ, νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν με τρομάζει διόλου. Κάμνω προσθέσεις με τρεῖς ἀριθμούς. Ξεύρω τὴν προπαίδεια τῆς ἀριθμητικῆς ὡς τὸ θ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ. Καὶ σου καταφέρνω κάτι ἀριθμούς που εἶνε τρέλα προπάντων τὰ 5' καὶ ξεύρετε, δὲν εἶνε εὐκόλο πρᾶγμα ἡ οὐρίτσα ἐκείνη 'στὸν ἀέρα... φῆτι!

Ἡ μαμὰ ἐγίνετο ἄνω—κάτω ἅμα ἐσυλλογιζέτο ὅτι ὁ υἱὸς της θά ἐξοῦσε γλω 'στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν εἶχα καθησυχάζω. Τῆς ἔλεγα ὅτι θά ἐδιάλεγα ἐνα καλὸ, μεγάλο καὶ γερὸ καράβι καὶ ὅτι γι' ἀγάπη της δὲν θά ἀπομακρυνόμουν πολὺ ἀπὸ τὴν παρὰ... Τέλος πάντων ὅλα ἦσαν ἀποφασισμένα, ὅλοι μ' ἐκραζαν ἀπὸ τώρα «Ναύαρχο»—πρᾶγμα που δὲν με ἔκαμνε 'λίγο ὑπερήφανο!—ὅταν ὁ μπαμπᾶς με εἰδοποίησε ὅτι, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν κλίσι μου, θά μ' ἔπερνε νὰ περάσωμε τὰς διακοχθεὶς σὲ μίαν παράλιον πόλιν, με συχνὰ ταξιδάκια καὶ θαλάσσιες ἐκδρομές.

Μόλις ἐφθάσαμε—καὶ φαντασθῆτε

περὶ τὴ χαρὰ μου, ὅταν εἶδα γιὰ πρῶτη φορά τὴ θάλασσα!—ἐγράφω ταξείδι. Εὐχαρίστως! Ἀναχωρήσαμεν μετὰ τὸ γεῦμα, με καιρὸν θαυμάσιον.

Τὸ ἀτμόπλοιοι τρέχει σὰν τὸ πουλὶ... εἶμαι λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου... μένω ὀλονέν εἰς τὸ κατὰστρωμα. Ἀλλὰ ἔφαγα... τί τρέχει, τί εἶνε λοιπόν; Μήπως μ' ἐκείραξαν τὰ θαλάσσινα που ἔφαγα τὸ μεσημέρι;... Γίνομαι ὠχρὸς, ὕστερα πράσινος... Κρυώνω καὶ ζεσταίνομαι συγχρόνως... ἀναγοῦλα τρομερὴ καὶ... αἱ συνέπειαι... ἐνοεῖτε πλέον κτλ... Ἔτσι ἐπέρασα ὅλο τὸ διάστημα τοῦ ταξείδιου! Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας ὀρκισθῶ ὅτι ἀπογοητεύθηκα μιά γιὰ πάντα. Πάει καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου, πάει καὶ ἡ βαθυκότατος στολή. Τί διάβολο! Ὁ Πέτρος δὲν μου εἶχε κάμη ποτὲ λόγον διὰ τὰ δυσάρεστα αὐτά... Ἀδύνατον! Κάθε φορά πού θά ἐμθαίνα 'στὸ πλοῖο, θά μου ἤρχετο ἡ ψυχὴ 'στὸ στόμα. Ἀ, δὲν ἦτον ζωὴ αὐτὴ!

Παρηγορήσου, μητερούλα μου. Ὁ Λεωνίδας σου δὲν θά γίνῃ ναυτικός. Ποῖος θά τον ἐπεριποιεῖτο, ὅταν θά τον ἔπιανε ἡ ναυτικὴ; Ἄλλο ἐπάγγελμα λοιπόν—ἐπάγγελμα τῆς ξηρᾶς. Διὰ λέξέ μου ὅτι θέλης σύ.

Κρέμα τῆς χρυσοὶ ἀγκυρίτες! (Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΚΑΚΗ ΤΥΧΗ ΑΛΛΑ ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Παρητήρησατε πόσον ἡ τύχη εἶνε καμμίαν φοράν κακώτερος, πῶς της ἀρέσει νὰ μας παίξῃ ἄσχημα παιγνίδια; Δὲν σας ἔτυχε νὰ βρέχῃ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν πού εἶχατε προσχεδιάσῃ καμμίαν ἐξοχικὴν ἐκδρομὴν καὶ νὰ λάμπῃ ὁ ἥλιος ἐν ὅλη του τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ὅταν καμμία ἀδιαθεσία ἢ ἄλλο τίποτε σᾶς ἀναγκάξῃ νὰ μείνετε εἰς τὸ σπίτι; Ἡ τύχη...

Ἐξάφνα δὲν σας πιάνει πονόδοτος ἢ πονοκέφαλος τὴν στιγμήν πού το ἐπιθυμεῖτε ὀλιγώτερον; (ἂν καὶ τότε κανεὶς εἰμπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ τέτοια πρᾶγμα;...) Ἡ τύχη...

Σᾶς στέλλουν ἐν εἰσιτήριον διὰ τὸ θέατρον, ἐν ᾧ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν πρόκειται νὰ ὑπάγετε εἰς μίαν συναναστροφὴν. Πάλιν κακὴ τύχη...

Νὰ μιά μελανία μεγάλη μεγάλη ἐπάνω εἰς τὸ ὄρατο ἄσπρο χαρτί, πού ἐτοιμάζεσθε νὰ γράψετε συγχαρητήριον διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ πατρὸς σας. Ποῖος τὴν ἔρριψε πάλιν; Ἡ κακὴ τύχη...

Πρόκειται νὰ παγγείλιετε κάπου, εἰς τὰς ἐξετάσεις π. χ. ἐν ποιήμα' ἔφαρνα χάνετε μίαν λέξιν καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν ἐνθυμηθῆτε. Ποῖος πάλιν σᾶς ἐπαίξε αὐτὸ τὸ ἄσχημον παιγνίδι; Ἡ

κακὴ τύχη, ὦ χωρὶς ἄλλο.

Καὶ τώρα ἐτοιμασθῆτε νὰκούσητε μίαν σχετικὴν ἱστορίαν:

Εἶνε ἡ 22 Νοεμβρίου, ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ Ἀντιγόνη ἐορτάζει τὰ γενέθλιά της. Φέτος εἰσέρχεται εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της. Σᾶς φαίνεται ὀλίγον μεγάλη, μικρὰ μὲν ἀναγνωστρία, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἔχετε ὅμως ὑπομονήν! θά φθάσετε καὶ σεῖς γρήγορα εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν καὶ τότε θά ἰδῆτε ὅτι δὲν εἶνε ἐσχατόγηρος ὅποιος εἶνε εἴκοσι ἔτων. Λοιπόν ἡ Ἀντιγόνη ἐορτάζει τὰ γενέθλιά της. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Ἰωαννίδης δίδει μεγαλοπρεπὴ χορὸν, τοῦ ὁποίου ἡρώες καὶ βασίλισσα, καθὼς λέγουσι συνήθως, θά εἶνε ἡ ἀγαπητὴ του θυγάτηρ. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν συγκινεῖ καὶ πολὺ τὴν Ἀντιγόνην. Εἶνε καλὴ κόρη χωρὶς καμμίαν ματαιοδοξίαν καὶ ἀγαπᾷ τὸν χορὸν, ὅπως βέβαια θά τον ἀγαπάτε καὶ σεῖς, διὰ τὸν χορὸν ἀπλούστατα.

Ὅπως ὁποῖοι ὅμως συλλογιζέται τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ὄραίας πολυτελοῦς ἐνδυμασίας. Ποία κόρη εἰς τὴν θέσιν της δὲν θά τὴν ἐσυλλογιζέτο; Καὶ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο βέβαια ἡ καταλληλότερα περίστασις ἢ Ἀντιγόνην θά ἐφῆρει διὰ πρῶτην φοράν μίαν θαυμασίαν ἐνδυμασίαν...

Πράττει νὰ σας εἴπω ἐν πρώτοις ὅτι ἡ Ἀντιγόνη δὲν ράπτεται εἰς τὰς μεγάλας ραπτρίας τοῦ συρμοῦ—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶνε ἐν δευμένην πάντοτε κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν. Ἐχει ἀπλούστατα ὡς ράπτριαν μίαν νεαρὰν κόρην, ἄλλοτε συμμαθὴν τριάν της, τὴν ὁποίαν ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης ἠνάγκασε τελευταίως νὰ προστρέξῃ εἰς τὰ χερᾶκια της, — δύο χερᾶκια ὅμως τὰ ὁποῖα πραγματικῶς ἔκαμνον θαύματα! Καὶ ὅμως ὅταν τὴν προσέλαβεν ἡ Ἀντιγόνη, δὲν εἶχε καμμίαν πεποίθησιν ὅτι ἦτο τόσο ἰκανὴ. Τὴν προσέλαβεν εὐθύς ἅμα ἔμαθεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἐργασίας, εὐτυχῆς λογιζομένη διότι εἰμποροῦσε νὰ της κάμη καλόν, νὰ τὴν βοηθήσῃ... Ἡ κόρη αὐτὴ ὀνομάζετο Μαρίκα Ἀργυρίου.

Σᾶς εἶπα ὅμως ὅτι ἡ Ἀντιγόνη δὲν μετενόησε ποτὲ δι' αὐτὸ. Ἡ ράπτριά της, φύσει ἐπιτηδεῖα καὶ καλαίσθητος, ἀπέκτησε μετ' ὀλίγον καὶ πείραν, ἐνέδου δὲ τὴν ἀγαθὴν της πελάτιδα ὅπως δὲν ἦτο ἐνδεδυμένη καμμία ἀπὸ τὰς φίλας της, αἱ ὁποῖαι ἐξώδευαν τὰ διπλάσια εἰς τὰ μεγάλα ραπτικά καταστήματα.

Ἡ Μαρίκα εἶχε καὶ ἐν ἄλλο μέγα προτέρημα: εἶνε πολὺ ἀκριβῆς—καὶ ραπτρίας ἀκριβῆς δὲν συναντᾷ τις καθ' ἡμέραν, δὲν εἶνε ἔτσι; δι' αὐτὸ, ἂν καὶ παρῆλθεν ἡ ἔκτη ὥρα, ἡ Ἀντιγόνη εἶνε ἡσυχὴ διὰ τὸ φόρεμά της. Ὅθ' ἔλθῃ ἐγκαίρως καὶ ἐτοιμὸν εἰς τὴν

ἐντέλειαν, εἶνε βεβαιότατη. Ἄλλως τε, εἶχε πολλὰς ἀσχολίας ἐν τῷ μεταξύ: Νὰ θαυμάσῃ τὰς ἀνθοδέμας πού της ἔστειλαν—καὶ της ἔστειλαν πλῆθος, καὶ τὸ βραχιόλι πού της ἔχαρισε τὸ πρῶτ' ὁ πατέρας καὶ τὸ δῶρ' αὐτοῦ της ἔκαμαν αἱ βεταί της, οἱ θεοὶ της, οἱ ἐξάδελφοι καὶ αἱ ἐξαδέλφαι, καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβε πανταχόθεν. Πόσον ἦσαν καλοὶ καὶ εὐγενεῖς πρὸς αὐτὴν!

Ὁ κώδιον κτυπᾷ! Ἀκόμη μιά ἐπιστολή.

—Διὰ τὴν Δεσποινίδα!

Ἡ Ἀντιγόνη τὴν ἀποσφραγίζει καὶ ἐκβάλλει ἐπιφώνημα δυσαρρεσκείας.

Ἄ!

Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ἐκ μέρους τῆς Μαρίκας Ἀργυρίου, εἰδοποιούσης ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ στείλῃ τὸ φόρεμα...

Ἡ Ἀντιγόνη ἀπορρίπτει τὴν ἐπιστολὴν με ἀγανάκτησιν.

—Ἔτσι τα κάμνει πάντα! ψευδίζει! μόνον εἰς αὐτὴν συμβαίνουν αὐτὰ τὰ πρᾶγματα. Νὰ τί θά πῃ νὰ ἔχη κανεὶς νὰ κάμη με ράπτριαν πού τὴν εἶχε πρῶτα φίλην. Καταχράται τὴν θέσιν της... Εἶχαν δικαίον αἱ φίλαι της... Ἐπὶ τέλους τῆς τὰ παραβλέπει κανεὶς ὅλα ἄλλα διὰ τὴν αὐτὴν ἢ ἀνακρίβεια, καὶ μάλιστα σήμερα; Θά ἐπροτίμησε νὰ εὐχαριστήσῃ καμμίαν νεῖαν πελάτιδα, χωρὶς ἄλλο!

Ἡ Ἀντιγόνη ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν.

—ὦ, Θεέ μου! ἀνέκραξεν, ἀναγνώσασα ὀλίγας ἀκόμη γραμμὰς. Ἡ καίμενη! Δυστυχία! Ἐξηνήκτισε τὴν μητέρα της ἄρρωστη καὶ ἴσως ἐτοιμοθάνατη. Πῆγαυε γρήγορα! εἶπε πρὸς τὸν ὑπρέτην, ὁ ὁποῖος περιέμενεν ἐκεῖ ὀρθίως τὰς διαταγὰς της.

—Ποῦ, κυρία; 'Στῆς ραπτρίας;

—Ὅχι. Πᾶς νὰ ζεύσουν τὴν ἅμαξαν. Ὅθ' ἀπῶ ἐγὼ.

Μετὰ ἐν τέταρτον ἡ Ἀντιγόνη εὐρίσκει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μαρίκας. Ἡ γράφα μὴτηρ της ἦτο κάλλιτρα. Ὁ κίνδυνος δὲν ἦτο τόσο μέγας, ὅσον εἶχεν ὑποθέσῃ κατ' ἀρχὰς. Καὶ εὐτυχῶς δὲν εἶχον ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε... Ἐπέστρεψε κατόπιν εἰς τὴν οἰκίαν της καὶ ἐφῆρεσε μίαν ἄλλην ἐσθῆτα χοροῦ, ἡ ὁποία ἂν καὶ δὲν ἦτο τῆς ὄρας, ἦτο ὅμως πολὺ κομψὴ καὶ πολυτελής.

Τὴ νὰ γίνῃ! Ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ της παίξῃ κακὸν παιγνίδιον, ἀπὸ τὰ συνειθισμένα της. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσεν ἄλλο, παρὰ νὰ της δώσῃ ἀφορμὴν νὰ δείξῃ ἀκόμη μίαν φοράν τὴν ἀγαθὴν της καρδίαν. Καὶ μήπως με τὴν καλαιαν ἐσθῆτα δὲν διεσκέδασεν εἰς τὸν ὄρατον χορὸν ὡς ἂν εἶχε τὴν νεῖαν;

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΠΡΟΣ

ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

[ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΕΙΟΝ ΜΥΘΟΝ]

Ἡ Ξακουστὴ Ἀλεξάνδρα 'ς τὸ Ἄργος πρῶτ' ὕψαντρα πολὺ ἐργατικὴ,

τὴν ὥρα πού ἐλαλοῦσε ὁ πετεινὸς, ζυπνοῦσε τῆς δοῦλες βιαστικῇ,

πρὶν τὰς τεράκια οὐδύσων τὸν ὕπνο τους νὰ φθίσουν, νὰ τρέξουν 'ς τὰ γαλαῖα.

Μ' αὐτὲς γὰ νὰ γλυτώσουν, 'ς τὸν ὕπνο νὰ το στρώσουν καὶ νάχουν τεμπειλιά,

τὸν πετεινὸ ἀρπάξουν, μεδάνυχτ' αὐτὸν σφάζουν 'ς τὴν ἰδίαν του φωλιά.

Μ' ἀντὶ νὰναπαυθοῦνε, ἀλλοῖ τοὺς! θά περνοῦνε χειρότερον ζωὴ.

Γιὰτ' ἡ κυρὰ τους τώρα, μὴ ξεύροντας τὴν ὥρα, ζυπνᾶει πιδ πρῶτ'.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΘΑΙΒΕΡΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Δὲν εἰξεύρετε τί ἔμαθα, τί ἔμαθα πρὸ ὀλίγου!... Ἀκόμη δὲν ἠμπορῶ νὰ συνέλθω... Εἶμαι ἄνω—κάτω... Ἡ μικρὰ... ὄχι δὲν θά σας εἴπω τόνομα της—ἐνα κοριτσάκι χαριτωμένο, πού ὅλος ὁ κόσμος το ἀγαπᾷ, καλόν, φιλόπονον, εὐπειθές, ἐνα κοριτσάκι πού το ἐνόμιζα σχεδὸν τέλειον—τί κάμνει νομίζετε; Νά! χωρὶς τὴν ἀδειαν τῆς μητέρας κέρνει λιχουδιὰς ἀπὸ τὸν μπουφέ.

Δὲν εἶνε πολλὰς ἡμέρας πού εὐρίσκειτο με τὴν μητέρα της εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ ἔκαμνε τὸ ἀγγλικὸ της θέμα. Ἐφαίνετο ὅλη θυσιωμένη εἰς τὴν ἐργασίαν της, ἐζήτηε εἰς τὸ λεξικὸν τὰς λέξεις που δὲν ἤξευρε, ἐσκέπτετο καλὰ πρὶν γράψῃ κάθε φράσιν, ἐπρόσχε πολὺ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν, τέλος πάντων εἰργάζετο ὅσῳ τὸ δυνατόν καλλίτερα, ὅταν ἡ ὑπρέτρια εἰσῆλθε νὰ εἴπῃ εἰς τὴν κυρίαν της ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ κάτι τι εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Μόλις ἡ μητέρα της ἐξῆλθεν, ἡ μικρὰ κόρη ἄρρησε τὴν γραφίδα με μεγάλην ἀταραξίαν, ὡς νὰ το εἶχε προσχεδιασμένον, ἐσηκώθη, διηυθύνθη πρὸς τὸν μπουφέ—ἡ ἂν θέλετε ἑλληνικὰ πρὸς τὸ ὄψοφ οὐλάκιον,—καὶ ἄνοιξε σιγᾶ—σιγᾶ τὴν θύραν του... Ἦτο ἐτοιμὴ νὰ βάλῃ τὸ χεῖρ μέσα 'ς ἐνα πιάτο, ὅταν ἕνας κρότος εἰς τὸ πλῆσιον δωμάτιον

τὴν ἔκαμε νὰ διαστῆ καὶ νὰ ξανακλείσῃ τὸν μπουφέ. Ἄφ' οὗ ἐγίνεν ἡσυχία. Ἄνοιξε πάλιν τὴν θύραν, ἐδιάλεξε τὸ μεγαλύτερον θαμάσκηνον ἀπὸ τὸ βάζον τῆς κομπόστας, ἀρπάξῃ γρήγορα—γρήγορα δύο κουραμπιέδες ἀπὸ ἐνα πιάτο, ἔδθησε τὴν θύραν νὰ κλείσῃ καὶ ἔτρεξε νὰναλάβῃ τὴν θέσιν της πρὸ τῆς τραπέζης... Ὅταν ἐπέστροφεν ἡ μητέρα, τὸ μὲν θαμάσκηνον εἶχε καταβροχθισθῆ, οἱ δὲ κουραμπιέδες εἶχον φυλαχθῆ βαθειὰ εἰς τὴν τσέπην. Ἡ μικρὰ ἔγραφεν ἡσυχώτατα καὶ ἡ μητέρα της δὲν ὑπέπτευθη τίποτε.

Νὰ τρώγῃ κανεὶς λιχουδιὰς ὅ,τι ὄρα τύχη, ἐν ᾧ τρώγει εἰς τὸ τραπέζι τόσα ὄρατα καὶ ὀρεκτικὰ πρᾶγματα, ὦ τί λαίμαργος πρέπει νὰ εἶνε! Ν' ἀπατᾷ κανεὶς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία του ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνην, ἡ ὁποία του ἀρτίνει μόνον, ἡ ὁποία δὲν κλειδώνει τὸν μπουφέ οὔτε τὴν πρωτοχρονίαν πού εἶνε γέματος γλυκύσματα, ὦ τί κακός; τί κακόπιστος πρέπει νὰ εἶνε!

Ἀλλὰ, ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ξεύρεις, μικρὰ κόρη, τῆς ὁποίας δὲν θέλω νὰ εἴπω τὸ ὄνομα, τί μ' ἐλύπησε περισσότερο; Μ' ἐλύπησεν ἡ ἡσυχία με τὴν ὁποίαν ἐξανάρχισες νὰ γράψῃς, μ' ἐλύπησε τὸ ὕφος ἐκείνο τῆς ἀθώοτης τοῦ ἀπατηλόν, πού κατάρθωσες νὰ προσποιηθῆς καὶ νὰ δείξῃς. Καὶ ὅμως ἡσυχὴ δὲν ἦσαν μέσα σου!

Ἄν ἦσουν πραγματικῶς, θά ἐβάδιζες τόσο σιγᾶ πρὸς τὸν μπουφέ; θά τον ἄνοιγες με τόσο μεγάλην προφύλαξιν; θά ἐκοκκίνιζες καὶ θά ἔτρεμες ὅταν ἦκουσες τὸν κρότον; καὶ ἐπὶ τέλους θά κατεβροχθίζες ἐκεῖνο τὸ θαμάσκηνον γρήγορα—γρήγορα καὶ στρέφουσα τὴν κεφαλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τόσο ἀνησυχῶς; Τὸ ἤξευρες λοιπόν ὅτι ἔκαμνες κακόν, ὅτι ἔκαμνες ἐγκλημα; Ὅθ' αὐτοῦ πῆς ἴσως ὅτι δὲν το ἤξευρες ὅτι εἶνε τόσο κακὸν πρᾶγμα. Ἔστω! Μία κόρη ἀνατεθραμμένη ὡς σύ, θά ἦτο τῷ ὄντι ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ μίαν τόσο κακὴν πρᾶξιν ἐν γνώσει καὶ ἐκουσίως. Ἀλλὰ πῶς λοιπόν νὰ ὀνομάσωμεν ἐκείνην πού ἔκαμες σύ; Νά σου το εἴπω καθαρὰ καὶ ἔξαστερα: ὅταν κέρνη κανεὶς πρᾶγμα που δὲν εἶνε ἰδικόν του, κ λ ε π τ ε ι, οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον!

Ὅθ' ἀδιαμαρτυρηθῆς, θά φωνάξῃς, θά με εἴπῃς πολὺ αὐστηρόν—θανάτιτῆς ὅτι τί ἦτον δὰ αὐτὸ που πῆρες: ἐνα θαμάσκηνο καὶ δύο κουραμπιέδες. Ναι μάλιστα! δὲν ἦτο τίποτε, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ τὸ ξεύρεις ὅτι κλέπτοντες ἀπὸ μικρὰ πρᾶγματα, κλέπτοντες τοὺς γονεῖς των κατ' ἀρχὰς, οἱ μεγάλοι, οἱ ἀληθινοὶ κλέπται πού σου προξενοῦν τόσον τρόμον, ἔμαθον κατόπιν νὰ κλέπτουν πολὺ καὶ παντοῦ;

Ίδου πολὺ δυσάρεστα πράγματα, σκληραὶ καὶ σοβαραὶ ἐπιπλήξεις, εἰ ; Ἀλλὰ πρὸς τοὺς νὰ τὰς κάμη κανεῖς, ἂν ὄχι πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι το ἀξίζουσι ;

Ἄν ἡ Πρωτοχρονιά πρόκειται νὰ κάμη λαϊμάργους, κοράσια ἱκανὰ νὰ κέρνουν μόνον τῶν ὅ,τι δὲν τοῖς ἀνήκει διὰ νὰ ἱκανοποιῶν τὴν λαϊμαργίαν τῶν, προτιμότερον θὰ ἦτο νὰ μὴ ἐρχεται ποτὲ ἡ Πρωτοχρονιά αὐτή !

Τὶ λέτε καὶ σεῖς ;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΕΒΝΟΤΙΜΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ

Τὸ δῶμα ἐξοχικῆς τιμῆς εἰκίας ἀντῆχει ἀπὸ ζωηρὰς καὶ εὐθύμους φωνάς. Ἐννοεῖ τις ἀμέσως ὅτι δὲν ἐπρόκειτο οὔτε περὶ πολιτικῆς οὔτε περὶ ἄλλης σοβαρᾶς συζητήσεως, μεταξὺ ἀνδρῶν ὠρίμων καὶ σκεπτικῶν. Αἱ φωναὶ ἐκείναι ἦσαν διαυγεῖς, μεταλλικαί, εὐρηχοί, ἀρμονικαί, νεανικαὶ τέλος πάντων ἀποτόμως ἀντηχοῦσαι καὶ συγχρόνως κυλιόμεναι αἰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ὡς τὰ κύματα ῥυακὸς παρερχομένου ἐν σπουδῇ. Ἐκαστῆ—θὰ ἦσαν πέντε ἢ ἕξ,—προσεπάθει νὰ γίνῃ ἀκουστή, ὅταν ἤρχετο καὶ συχὰ πρὶν νὰ ἐλθῇ ἡ σειρά τῆς. Ἀναμφιβόλως ἐπρόκειτο περὶ θέματος πολὺ ἐνδιαφέροντος.

Πολὺ ἐνδιαφέροντος, μάλιστα. Ἐπρόκειτο νὰ μάθωσι τί ἡγάπα καθεὶς περισσότερον.

Ἐμένα, εἶπεν ἡ Εὐρυδική, μάρσεσι νὰ διαδῶμι εὐμορφες ἱστορίες !

Ἐμένα, ἀνέκραξεν ὁ Κρίτων, νὰ πηγαίνω περίπατο καθάλα !

Ἐγὼ, εἶπεν ἡ μικρὰ Ἐλένη ἐρυθιδῶσα, διότι ἐνόμισεν ἐαυτὴν ὑποχρεωμένην νὰ ἐκφράσῃ τὸν πλέον ἐνδόμυχον στοχασμὸν τῆς—ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶχα μίαν εὐμορφὴν κούκλα ὡς τῆς Πόπης.

Ἐμένα, ἀνέκραξεν ὁ Τόνης, ἀπ' ὅλα μάρσεσι πεῖδ πολὺ τὸ τουφέκι που θὰ μου χάρισῃ ὁ μπαμπᾶς τοῦ χρόνου. Δὲν θὰ φήσω πέριδικα καὶ λαγὸ. Σάλτσα ποῦ θὰ γλύφετε τὰ δάκτυλά σας... νὰ ἰδῆτε ὅμα ποῦ θὰ ἔχω τὸ τουφέκι μου. Ἐγὼ ἀγαπῶ καλλίτερα τὸ περιβολάκι μου, εἶπεν ὁ Τάκης. Δὲν ὑπάρχει πεῖδ εὐχάριστο πρᾶγμα παρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ μεγαλώνῃ, ὅ,τι ἐφύτευσε καὶ νὰ φυτρώῃ, ὅ,τι ἐσπεῖρε... Ἐγὼ κάτω ὄρατες ἀνεμῶνές που θάνοϊζουσι τῶρα. Ἐρχεσθε νὰ τὰς ἰδῆτε ; θὰ γίνουσι κατακόκκινες...

Ἄλλ' ὁ Κρίτων διαμαρτυρήθη :

Ἄλλ' ὁ Κρίτων διαμαρτυρήθη :

Ἄλλ' ὁ Κρίτων διαμαρτυρήθη :

Ἄλλ' ὁ Κρίτων διαμαρτυρήθη :

κανεῖς ὅλα, ὑπέλαβεν ἡ Εὐρυδική: Ταξιδεύει, κυνηγᾷ, χορεύει, βλέπει τὰ περιεργότερα πράγματα...

Ναί, μὰ τὰ φέμματα.

Ὅχι ! εἶπε ὅτι νὰ ἦταν ἀλήθεια.

Ἄφ' οὐ πολλὰς φορὰς γελᾷ καὶ πολλὰς φορὰς κλαίῃ...

Ἄμὴ τὸ πεπόνι μου ! τὸ πεπόνι μου ; ! Ἐσῦρετε ἄς τὸ περιβολάκι μου ἔχω κ' ἕνα πεπόνι. Τὶ ὄρατο, τί γλυκὸ ποῦ θὰ εἶνε. Δὲν το ἀλλάζω οὔτε...

Μάλιστα ! διέκοφεν ὁ Κρίτων. Σοῦ χαρίζω χίλια πεπόνια, δέκα χιλιάδες πεπόνια γιὰ τὸ Μαῦρό μου, τὸ ἀλογάκι μου.

Ἐγὼ σοῦ χαρίζω χίλια ἀλογάκια, γιὰ τὴν κούκλα τῆς Πόπης.

Ἄφ' οὐ σοῦ ἀρέσῃ τόσῳ, πάρτην ἀγαπητῇ μου ! εἶπε φωνὴ γλυκύτερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας, ἡ ὁποία ἕως τῶρα δὲν εἶχαν ὀμιλήσῃ.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἀνῆκεν εἰς κοράσιον δώδεκα δεκατριῶν ἐτῶν, μὲ συμπαθῆ καὶ ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν, μὲ τρόπους εὐγενεῖς, προσεκτικὴν, περιποιητικὴν πρὸς ὅλους. Ἰδιομαζέτο Πόπη καὶ ἦτο θυγάτηρ τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς ἀγροτικῆς ἐκείνης οἰκίας, δεχομένη τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Τάκης τὸν φίλον τῶν Κρίτων, τὴν φίλην τῶν Ἐλένη καὶ τὰ ἐξαδέλφια τῶν Εὐρυδικῶν καὶ Τόνης. Προσφέρουσα τόσον ἐλευθερίως τὴν κούκλαν τῆς εἰς τὴν μικρὰν Ἐλένην, ἐκυψε πρὸς αὐτὴν μὲ θελητικὸν μειδίαμα καὶ τὴν ἠσπάσθη.

Ὅχι ! ὄχι ! εἶπεν ἡ μικρὰ τεταραγμένη. Δὲν σοῦ τὴν ἐζήτησα, Πόπη ! Δὲν ἤθελα τὴ δική σου ! δὲν τὴ θέλω !

Τὸ ξεύρω, Ἐλένη μου, ὅτι δὲν ἀρέσει τόσον, εἶνε μεγάλη εὐχαρίστησις γιὰ μένα νὰ σοῦ τὴν χάρισω. Σε παρακαλῶ λοιπόν, μὴ ἀρνηθῆς.

Ἀλήθεια, ἀνέκραξεν ἐξαίφνης ὁ Κρίτων. Μόνον ἡ Πόπη δὲν μας εἶπε τί τῆς ἀρέσει καλλίτερα. Πέ μᾶς το, Πόπη !

Ναί, ναί, Πόπη.

Δὲν ξεύρω καλά καλά.

Πῶς ! δὲν ξεύρεις τί σου ἀρέσει περισσότερον ; τί σου προξενεῖ τὴν μεγαλύτεραν εὐχαρίστησιν ;

Δὲν το ξεύρει !! ἀνέκραξεν ἡ Εὐρυδικὴ ἐκκληκτος.

Ἐπάρχουν τόσα εὐχάριστα πράγματα !

Ναί ! ἀλλὰ ποῖον, γιὰ σένα, εἶνε τὸ πλέον εὐχάριστον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ;

Νὰ σας πῶ λοιπόν ; Νὰ πάρῃ ἡ Ἐλένη τὴν κούκλα μου !

Τοῦτο ἐλέγχε μὲ τόσην ἀλήθειαν, ὥστε ἡ Ἐλένη, ἡ μικρότερα τῆς συντροφιάς, διότι μόλις ἦτο ἐπταετής, ἠγέρθη, μὲ τοὺς μεγάλους τῆς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας ἀπὸ εὐγνωμοσύ-

νην, περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν τὸν λαίμον τῆς Πόπης καὶ τὴν ἠσπάσθη μὲ ἐν ἐγκάρδιον εὐχαριστῶν.

Ἐνε πολὺ εὐγενὲς πρᾶγμα νὰ αἰσθάγεται κανεὶς εὐχαρίστησιν ὅταν προξενῇ τῷ αὐτῷ εἰς τὰς ἄλλας, εἶπεν ὁ Κρίτων. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται ἀκριβῶς περὶ τούτου. Πρόκειται περὶ τοῦ εὐχαριστεῖ καθένα, τὸν ἴδιον, τὸν ἑαυτόν του.

Ἐγὼ δὲν βλέπω γιὰτί δὲν εἶνε τὸ ἴδιο !

Ὁ Κρίτων ἦτο ὁ νεανίας τῆς συντροφιάς. Ἦτο δεκαπενταετής καὶ ὀμίλει ὠραία, ἀγαπῶν τὸ ρητορικὸν ὕφος, προπάντων ἀφότου ἤρχισεν νὰ παραδίεται Δημοσθένει. Εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Πόπης προσέκλινε μὲ ὕφος κάπως εἰρωνικόν:

«Περίφημα ! Ἄλλη ἡδονὴ δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἀρετὴν. Ἐν τούτοις ὑποστηρίζω καὶ ἐπιμένω ὅτι συγχόμενους τοὺς δρούς. Ὀμιλοῦμεν περὶ ἡδονῆς, περὶ εὐχαρίστησεως, περὶ προτιμήσεως. Εἶνε θαυμαστὸν νὰ θυσιάζεται κανεὶς, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἡδονήν. Ἡ ἡδονή, ἡ εὐχαρίστησις μας εἶνε τί τὸ ὁποῖον μας ἀφορᾷ πρὸς ὅσῳ κῶς. Ὅταν κάμῃ ζήτησιν καὶ τρώγω ἕνα κατ' ἰσχυρὸν, δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα ὡς νὰ το ἐτρῶγῃ ὁ γείτων μου. Ὅταν καβαλικεύω τὸ ἀλογό μου, δὲν αἰσθάνομαι τὸ ἴδιο πρᾶγμα ποῦ θὰ αἰσθάνομην ἂν το ἐκαβαλικεύει ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου, διότι τότε θὰ ἐγινόμενον ἐξω φρενῶν... Λοιπόν, δὲν σου ἀρέσει τίποτε ἐσένα ;

Ὡ ναί, ἀπήντησεν ἡ Πόπη, μειδιῶσα. Ἀγαπῶ πολλὰ πράγματα ἀγαπῶ τὰ πουλιά, τὰ ἄνθη, τὸν βοτανικὸν κήπον, τὰ μουσεῖα, τὸν περίπατον, τὴν μουσικὴν...

Ἐπειτα τὸ τέλος

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΚΑΚΟΣ ΜΑΓΟΣ

Μία φορὰ—εἶνε πλεῖστα καιρὸς ἀπὸ τότε,—ἕνας κακὸς μάγος ἐκλεψε ἕνα ἀγοράκι καὶ ἕνα κοριτσάκι καὶ τὰ ἐπέστησεν εἰς τὸ σπηλαῖόν του. Τὴν ἀπαίστην τέχνην τοῦ τὴν εἶχε μάθη ἀπὸ ἕν βιβλίον μαγείων, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ ἐφύλαττεν ὡς τὸν πολυτιμότερόν του θησαυρόν.

Ἀλλὰ ὅταν ὁ κακὸς μάγος ἐφουγε καὶ ἄφινε τὰ παιδία μόνον, τὸ ἀγόρι, τὸ ὁποῖον εἶχε κατωρθώσῃ νὰ εὖρη τὸ κλειδί ἐδιάβαζε κρυφὰ τὸ πολύτιμον βιβλίον.

Σπανίως ὁ μάγος ἄφινε τὰ παιδία νὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ σπηλαῖον. Τὰ ἐκράτει ἐκεῖ αἰχμάλωτα διὰ νὰ τὰ προσέφρη ἀργότερα θυσίαν καὶ ὀλοκαύτωμα εἰς τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα. Ἐν τούτοις μίαν

ἡμέραν ποῦ ὁ μάγος εἶχε φύγῃ πολὺ ἔνωρίς, τὸ ἀγόρι εἶπε εἰς τὴν ἀδελφὴν του :

«Νὰ καιρὸς νὰ φύγωμεν. Ὁ κακὸς ἀνθρώπος ποῦ μας κρατεῖ φυλακισμένους, δὲν εἶνε ἐδῶ. Ἄς φύγωμεν λοιπόν καὶ ἄς τρέξωμεν ὅσον βαστοῦν τὰ πόδια μας.»

Εἶπε, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χερί καὶ ἔτρεξαν μαζὶ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Τὸ μεσημέρι ἐπέστρεφεν ὁ μάγος καὶ εἶδε ὅτι ἔλειπαν τὰ παιδία. Ἦνοιξε τὸ μαγικὸν του βιβλίον καὶ ἔμαθε πρὸς ποῖον μέρος εἶχον διευθυνθῆ.

Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ τρέχῃ πρὸς καταδιώξιν των καὶ καθὼς εἶχε μεγάλα ποδάρια, δὲν ἤργησε νὰ τὰ φθάσῃ. Τὰ παιδία ἤκουσαν ἀπὸ πίσω τῶν τὴν φωνὴν τοῦ καὶ τὸ κοράσιον κατατρομαγμένον, εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του :

«Ἀδελφέ, ἀδελφέ, ἐχάθηκαμεν ! Ὁ κακὸς ἀνθρώπος μᾶς ἐφθάσε καὶ φαίνεται πολὺ θυμωμένος.»

Τότε ὁ μικρὸς ἐνεθυμήθη τί εἶχεν ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο... Ἐπρόφερε μίαν λέξιν μαγικὴν καὶ ἀμέσως ἡ ἀδελφὴ τοῦ μετεμορφώθη εἰς φάρι, ἐν ᾧ αὐτὸς ἔγινε μίαν μικρὰ λίμνην, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ψάρι ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ.

Ὅταν ἐφθάσε πλησίον τῆς λίμνης ὁ μάγος ἐνόησεν ὅτι τοῦ εἶχαν κάμῃ μάγους καὶ ἐφώνησε πλήρης θυμοῦ :

«Σταθῆτε καὶ τώρα ἐγὼ θὰ σας δεῖξω !»

Καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ σπηλαῖόν του νὰ φέρῃ δικτυα διὰ νὰ πιάσῃ τὸ ψάρι. Ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἔγιναν ἐν τῷ μεταξύ πάλιν ἄνθρωποι, ἐκρύφθησαν, ἐκοιμήθησαν καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ὅταν ὁ μάγος ἐπανῆλθε μὲ τὸ δικτυ, δὲν εὖρε πλέον λίμνην, ἀλλὰ ἕνα πρᾶσινον λειβάδι καὶ ἐν μικρὸν ἔλος εἰς τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ πιάσῃ, ἂν ἤθελε, βατράχους, ἀλλ' ὄχι καὶ ψάρια...

Ἦρχισε πάλιν ἀμέσως νὰ κυνηγᾷ τὰ παιδία καὶ πρὸς τὸ ἑσπέρας σχεδὸν τὰ ἐφθάσε. Τὰ παιδία ἤκουσαν πάλιν τὴν θυμωμένην φωνὴν του.

«Ἀδελφέ ἀδελφέ ! εἶπε τὸ κοριτσάκι, ἐχάθηκαμεν. Ὁ κακὸς ἀνθρώπος εἶνε πάλιν ἀπὸ πίσω μας !»

Ἀλλὰ τὸ ἀγόρι ἐπρόφερε πάλιν μίαν ἀπὸ τὰς λέξεις ποῦ τὸν εἶχε μάθη τὸ μαγικὸν βιβλίον καὶ ἀμέσως μετεμορφώθησαν, αὐτὸς μὲν εἰς ἐκκλησιαν ἢ δὲ ἀδελφὴν τοῦ εἰς ἀγίαν Τράπεζαν.

Ὅταν ὁ μάγος ἐφθάσε πλησίον τῆς Ἐκκλησίας, ἐνόησε τὴν μαγειαν καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ροβερῆ: «Ἄφ' οὐ δὲν μπορῶ νὰ σας πιάσω, θὰ σας βάλω φωτιά καὶ θὰ σας κάμω στάκτη !»

Καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸ σπηλαῖόν του νὰ φέρῃ φωτιά. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως τὰ

παιδία ἀνέλαβον τὴν πρώτην μορφήν των, ἐκρύφθησαν, ἐκοιμήθησαν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ὅταν ὁ μάγος ἐπέστρεψε μὲ τὴν φωτιά, ἐκόνταψε ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον. Ἐξάλλος ἀπὸ θυμόν, ἔτρεξε πάλιν κατὰ τῶν παιδιῶν.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας τὰ ἐφθάσε... Διὰ τρίτην φορὰν τὸ κοριτσάκι ἐφώνησεν ὅτι ἦσαν χαμένοι· ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ παι-

δίον ἐπρόφερε τὴν μαγικὴν τοῦ λέξιν καὶ ἔγιναν αὐτὸς μὲν ἄλῳν, ἡ δὲ ἀδελφὴ τοῦ ἕνα σκυρὶ σιτᾶρι ἐπάνω. Ἔς τὸ ἄλῳν.

Ἀμέσως ὁ κακὸς μάγος μετεμορφώθη εἰς μαῦρον πετεινὸν καὶ ἔτρεξε γρήγορα-γρήγορα πρὸς τὸ σιτᾶρι διὰ νὰ το φάγῃ. Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἔγινεν ἄλῳπῆς, ἔτρεξεν ἐπάνω εἰς τὸν μαῦρον πετεινὸν καὶ τὸν κατέφαγε.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΓΙΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 44ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 6 Μαΐου ε. ε. πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλακίοις τῶν μινῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ε. ε. δημοθευθειῶν 373 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πᾶσαι ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(15 ἐτῶν καὶ ἄνω)

- Πρῶτον βραβεῖον Κωνσταντῖνος Λαδόπουλος, 274.
Λεύτερον βραβεῖον: Ἀττικὴ Νύξ, 243.—Καλλιόπη Γ. Γαλάτῃ, 218.
Τρίτον βραβεῖον: Οὐρανία Σ. Θεοδορίδου, 201.—Μεγάλη Ἄρκτος, 182.—Τζέον τοῦ Φοῖβου, 168.
Ἐπαινος: Νικόλαος Παναγιωτόπουλος, 143.—Τολμηρὸς Ναύτης, 131.—Ἐσπερος, 102.—Γ. Ἀναστασιάδης, 95.
Εὐφημὸς μνεῖα: Ἀκάθινος Στέφανος, 80.—Κορυφὴ τοῦ Ὑμηττοῦ, 76.—Φανὴ Παπαδάκη, 57.—Θηβαῖος, 49.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(12 ἕως 15 ἐτῶν)

- Πρῶτον βραβεῖον: Λυκούργος, 237.
Λεύτερον βραβεῖον: Γρηγόριος Παπαφλέσσας, 220.—Ὀλυμπιονίκης, 207.
Τρίτον βραβεῖον: Ταπεινὸν Ἴον, 173.—Ἰουλίτῃ Π. Θεοφυλάκτου, 166.—Ὠραία Κέρκυρα, 152.—(Θρασύβουλος Θ. Ζωϊόπουλος, ἔχων λύσεις 174, τίθεται ἐκτὸς διαγωνισμοῦ ὡς τυχὼν ἦδη τοῦ τρίτου βραβεῖου τῆς μεσαιᾶς τάξεως εἰς τὸν 43ον διαγωνισμόν).
Ἐπαινος: Σφίγξ, 131.—Ἐλπίς Ἀναστασιάδου, 117.—Μικρὸς Εὐρυτᾶν, 114.—Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, 125.—Εἰρήνη Πσταλά, 112.—Μάρκος Διὸς ἤλιος, 98.—Ἰωάννης Δημητρίου, 76.
Εὐφημὸς μνεῖα: Διάττων Ἀστὴρ, 48.—Εὐτυχὴς Θνητὴ, 42.—Καρδερῖνα, 40.—Γεώργιος Π. Γεωργιάδης, 39.—Στέφανος Λυμπερόπουλος, 39.—Ἐλένη Πρεβεδούρου, 38. Κορυδαλός, 38.—Οὐρανία Σ. Δεσύλλα, 38.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(11 ἐτῶν καὶ κάτω)

- Πρῶτον βραβεῖον: Ἀνδρέας Κολιαλέξης, 116.
Λεύτερον βραβεῖον: Εὐαίσθητος Καρδία, 103.—Γενναῖος Λαγός, 99.
Τρίτον βραβεῖον: Ἀντιγόνη Θερινίδου, 68.—Λευκὸς Λάρος, 62.—Χρῆστος Α. Καλδερῖνης, 58.
Ἐπαινος: Γελαστὸ Παυδάκι, 52.—Ταχύπτερος Φῆμη, 46.—Ἄδρα τοῦ Ἑβρου, 41.—Ἐκτωρ Δεσύλλας, 38.—Μυρσίνη, 31.—Τορπίλλη, 29.
Εὐφημὸς μνεῖα: Μαρτίνα Ἀποστολίδου, 27.—Λευκὴ Περιστερά, 23.—Ταχύπους Ὀδυσσεύς, 20.—Οὐρανία Δεσύλλα, 18.—Ἀσωντάκαρος Λεωνίδας, 16.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις καὶ αἱ ἐξῆς ἀναμῆ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων:
Ἄηδὸν τῆς Ἐρήμου, 6.—Ἄδρα τοῦ Ἐλικῶνος, 12.—Ἄδρα τοῦ Φαλήρου, 18.—Ἀφροδίτῃ τῆς Μήλου, 2.—Βασίλισσα τῶν Μελισσῶν, 20.—Γρανίτης Λίθος, 16.—Δάμων καὶ Φιντίας, 6.—Ἠλιος Θερινός, 8.—Φανὴ Καλογεροπούλου, 1.—Πέτρος Καραμπέτης, 22.—Νικόλαος Κουτσογιάννης, 9.—Ἐλένη Λαμπιέρη, 7.—Πολύμνια Λασκάρεως, 2.—Καλλιόπη Μαρᾶσσογλου, 5.—Μηνότωρ τοῦ Αἴμου, 1.—Μικρὸς Ἰκπεύς, 8.—Νηρηὶς τοῦ Εὐδείου 7.—Οὐράνιον Τζέον, 15.—Περικλῆς Δ. Σκέφερης, 2.—Φλίππος ὁ Μικεδών, 7.—Χαλασμὸς Κόσμου, 21.—Χαλύβδινος Χαρακτήρ, 19.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ"

*Έρχονται, έρχονται όλονέν, ένα-ένα, δύο-δύο, πολλά μαζί, έρχονται εις τό Γραφείον μου τὰ Δελτία τῆς έγγραφῆς, τὰ ὁποῖα ἐστελιδμεν μέ τὸ προηροόμενον φυλλάδιον...

Σοῦ ἐστάλησαν τὰ φύλλα πού μου ἐζήτησες, Λευκόν Ρόδον. Ἡ ἐπιστολή σου δὴ εὐαδιάζει ἀπὸ το ἔρωμά σου, ἂν καί ἐν ἔγγραφῳ ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν ὀμύλην, ἣ ὅποια ἦτο τόσῳ πυκνὴ, ὥστε εἶχε ἀνάγκη...

Δὲν ἐξεθέσθαι ἀκόμη τὰ φυλλάδιά που περριμέναι, Φοῖνιξ ἀγαπητὴ· θὰ ἐκδοθῶν γρηγορὰ καὶ θὰ τα λάβῃς. Ἡ ὑπόμονή εἶνε τόσον πολὺτιμον πρᾶγμα, ὥστε δὲν ἀρκεῖ κανεὶς νά τὴν χάνῃ εὐκόλῃ...

Σοῦ ἐστελετὰ τὸν 15ον καὶ 16ον τόμον, Διλή Λογιστάτου. Συλλυπητήρια καὶ ἐκ μέρους μου εἰς τὴν ἀγαπητὴν Ἑλπίδα. Ὅταν μὲ τὸ καλὸν ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, νά πέρσῃς ἀπὸ τὸ Γραφείον μου νά σε γνωρίσῃς.

Ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις νά μου στείλῃς Λευκὴ μου Βιολέττα. Αὐταὶ πού μου ἐστελεῖς εἶνε πολὺ γνωσταί. Καὶ μὴ λησμονῆς νά σημεϊώ-νῃς μαζί καὶ τὰς λύσεις των, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νά τας μαντεύω ἐγώ. Δοκίμῳ, θὰ μου γράψῃς τῶρα τακτικᾶ;

Σὲ συγχαιρῶ διὰ τὰ ὠραῖά σου καὶ εὐγενῆ πατριωτικὰ αἰσθήματα, Ἰστορημένε Τυμφορητὴ (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νά κρατήσῃς.) Καὶ ἣ ἀλ-λη σου ἣ ἰδέα μου ἦρρεσι καλῶ, μάλιστα ὅπως τὴν ἐκφράσῃς. Πρέπει δὲ μοι νά ἀργασθῶ-μεν, πρέπει νά καταστήσωμεν φίλους τῆς «Διαπλάσεως» τοὺς φίλους τοὺς ὁποῖους ἀγαπῶμεν. Ἐύχομαι νά το ἐκτελέσῃς, νά σε μεριθῶν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι μου φίλοι.

*Ἐνα φίλῃ: ἐκ μέρους μου καὶ τὴν μικρὰν μου φίλην Μεταλίαν· πού τὴν ἔχει ἐνθουσιάζῃ ὁ Ἐπαθουσίσιος Δράκος. Ἐύχομαι νά προχω-ρήσῃ γρηγορὰ εἰς τὸ γράψιμον, ὥστε νά ἦμ πο-ρρητὴ νά μου γράψῃ μόνῃ τῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 17 Ἰανουαρίου.

930. Λεξιγρῖφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρῶθεσις διττῶς ἐκφρασημένη. Ὅπου τὸ δεύτερον κρατεῖ μικρὰν ἢ λύπη μένει. Καὶ σκεῖος τὲ μαγερικὸν τὸ σύνολον σημαίνει.

931. Στοχευόγρῖφος.

Διῶξε γὰ καὶ βάλε νῆ καὶ ἀρέσας θὰ γενῆ ἕνας γέρον σεβαστὸς αὐτοκράτωρ ἑξακοστού.

932-934. Περιφράσεις

Ποῖα τὰ διὰ τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλοῦ-μενα κύρια ὀνόματα;

- 1. Ἡ βασιλιε τῷ Ἄδρια.
2. Ὁ Δημοσθένης τῶν Ῥωμαίων.
3. Ὁ ζωγράφος τῶν βασιλέων καὶ βασιλεύς τῶν ζωγράφων.

935. Γωνία.

Γ. + + + + = Μυστήριον
+ Ο. + + + + = Ἐντομον
+ + Ν. + + + = Φιλόσοφος
+ Ι. + + + + = Ἀπόστολος
Α. + + + + = Ποιητῆς

936. Κλειμακωτόν.

+ + Νάντικατασθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ + + γράμματων οὕτως ὥστε εἰς τὸ δεξιὸν + + σκέλος νάναγινώσκεται ἔθνομα θεοῦ + + τῶς Μυθολογίας, εἰς τὸ ἄριστερόν τῶ- + + νομα βασιλείας τῆς Περσίας, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα πρῶγμα ἐλέθριον, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην πρᾶγμα ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ζῶμεν.

937-938. Κερυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

- 1. Πρέπει νά ἔχωμεν ἀγνήν τὴν ψυχὴν.
2. Τοῦ σίτου αἱ κόκκοι ἐθραίνονται καὶ ὕ-στερον ἀλωνίζονται.

939-942. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς οἰουθήσοτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθῶσιν ἄλλαι τό-σαι λέξαι:

- Ἄρκτος, ἑπρά, ναίās, Ρῆσος.
943. Ἄντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων νά σχηματισθῆ γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων αποτελούμενον:

Νέος, πάντες, γέρον, ἀπεκρίνομαι, μῖσος, καταστροφή, τύχη, ἄλλοτριον, λαμβάνω, διαφέ-ρω, χαμηλός.

ΛΥΣΕΙΣ

831. Τιμόθεος (τιμῶ, θεός).—832. Γῆρας, ἦρα.—833. Ἄρχων, χάριον.—834. Τὸ στοι-χεῖον Α.—835. Ἀθῆναι.—

Table with columns 836, 837 and rows of Greek letters: X, Π, Ε, Ρ, Η, Α, Ο, Σ, Δ, Ι, Δ, Ω, Ν, Ρ, Ο, Ε, Α, Σ, Ω, Α, Ν, Α, Σ

Table with columns 838, 839 and rows of Greek words: ΜΑΧΗ (ἈνδροΜΑΧΗ), ΑΔΗΕ (ΔημἈΔΗΕ), ΧΗΡΑ (βρέΧΗΡΑ), ΗΣΑΥ (ΗΣΑΥρα)

840. Θάνατιζόμενον 40 ὀνάδας τῶν 80 λε-πτῶν καὶ 80 ὀνάδας τῶν 50 λεπτῶν.—841-842 1, Ἰταλία, 2, Δανία, 3, Ἑλλάς.—844-848. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμ-μάτων σκ, αἰ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε σκύρος, κισσός, Κροῖσος, σκότος, ῥάκος.—849. Νόει καὶ πρᾶττε (Νύξ, ομοιότης, ἔρχομαι, ἰε-ρωμένοι; κακία, ἄδικος, ἴδιος, πρᾶος, ῥωμαλέος, ἀδειάζω, τίμιος, τέλος, ἔνοχος).—850. ΖΕΥΣ, ΑΡΗΣ (1, ΖῆςΑ; 2, ΒαΡ. 3, ὙλανΗ. 4, ΣάρκοΣ).—851. Φυλάττου ἀπὸ τὸν ψεύστην καθὼς ἀπὸ τὸν κλέπτην καὶ ληστήν.—852. Ἄλ-λαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεός κει-λεύει.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν—προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλά-σεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἐξ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῆδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἕκαστος κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων 92, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποιικίλης, ἐξό-

χωὺς ἐπαγωγῶ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

Ὁ Ἄνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ.—Οἱ τρεῖς μι-κροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἦρω, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερθάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Διὰ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυ-φτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ.—Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μι-κρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβιν-σῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀποσθύνονται, δι' ἐπι-στολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὁδὸς Αἰόλου 119. Εἰς Ἀθήνας.